

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1924.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

4. szám.

Korunk és feladataink.

Az idők felismerése.

Midőn Jézus végignézte Jeruzsálem városát és átgondolta azt a szomorú sorsot, amely rája és népére várakozik, így szólott: «Vajha megismerted volna te is, . . . amik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől. Mert jönnek rád napok, amikor a te ellenségeid te körülte palánkot építenek és körülvesznek téged és mindenfelől megszorítanak téged. És a földre tipornak téged és a te fiaidat tebenned és nem hagynak tebenned követ-kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.» Lukács 19, 42 - 44.

«Midőn Jézus az utolsó nemzedékre tekintett, látá, hogy a világot egy ép oly család kerítette hatalmába, mint Jeruzsálemet pusztulása előtt.» «Jeruzsálemben látta az előképét annak a hitetlenségében és istentelenségében megátalkodott világnak, amely meggondolatlanul és vakul rohan a veszedelembé, amely Isten büntető ítélete következtében szakad rá.» A nagy küzdelem 22. 23. old.

Pál apostol különösen az utolsó keresztyénekre gondolva, írja levelében a következő intelmet: «Tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felsejünk.» Róm. 13, 11. Ez azt mutatja, hogy ámbár a világ nem ismeri fel annak az időnek a fontosságát, amelyben élünk, azért mindig lesznek olyanok is, akik felismerik úgy az időt, valamint annak jelentőségét. A következő idézetek segítségével még jobban megismerhetjük korunk fontosságát:

«A válság gyorsan közeledik. Az egyre rosszabbodó állapotok mutatják, hogy az isteni

meglátogatás a ideje mind közelebb érkezik hozzánk . . . Azon lelkek, akik világosságban járnak, majd meg is látják a közeledő veszedelem előjeleit.» Bizonyosságok a gyülekezet részére. V. köt. 209. old.

«A világ egy színház, a színészek, akik a világ lakói — most készülnek szerepük lejátzására a világtörténelem utolsó nagy drámájában. Egy alsó hatalom máris munkában van, hogy az utolsó felvonást színrehozza. Mi, akik az igazság ismeretével birunk, várjuk felkészülve azt, ami csakhamar hirtelen és váratlanul lepi meg a világot.» Biz. VIII. köt. 27. 28. old.

Isten népe legyen tudatában annak, hogy a háborúk, az éhség s a növekvő igazságtalanságok mai korában, midőn látszólag már nincs menedék s midőn az emberek szive elalél a bekövetkezendő eseményektől való félelemtől, készenlétben állanak a legdicsőségesebb lények miriádjai, hogy Isten parancsára a rossz emberek támadásait meghiusítsák. Isten népe legyen tudatában annak, hogy a világ nincsen kormányzó nélkül.

Isten határozza meg a bekövetkezendő események sorrendjét. A mindenható Isten vezérel a népek sorsát s gyülekezetének sorsát is. Ami a mi korlátolt értelmünk előtt bizonyoltnak és kuszásnak látszik, azt a jó Isten keze a legnagyobb rendben tarthatja. Midőn a hatalmas fejedelmek védbástyái rombadőlnek, Isten népe akkor is biztonságban érzi magát kezeiben.» Biz. V. köt. 753. 754. old.

Ünnepélyes események küszöbén.

A kegyelem angyala már készül elfordulni

az emberiségtől. Istennek ereje, amely mind-
eddig féken tartotta a gonoszt, elvonatik a
földről. A föld lakói máris gyülekeznek a söté-
tétség fejedelmének vezetése mellett, mindez
azonban még csak a vég kezdete . . . Isten
rövidesen bevégezi munkáját és a bűnnek
örökre véget vet.» Biz. VIII. köt. 49. old.

«Nemsokára csak halál és pusztulás mered
szemeink elé. Mind gyakoribbak lesznek a
bűnesetek, a kegyetlenségek, az ellenségeske-
dések s a szegényeket lenéző gazdagok elleni
kihágások. Azok, akik Isten oltalmát nélkü-
lözik, sehol, semmiféle állásban sem lesznek
biztonságban. A tudósok és ügyes szakembe-
rek lázas tevékenységet fejtenek ki, hogy fel-
találják és megszerkesszék a legveszedelme-
sebb hadigépeket . . . Küldjete munkásokat
és eszközöket mindenhova.» Ugyanott 50. old.

A szükséges előkészületek.

«Isten, Krisztus és a mennyei angyalok
mindent elkövetnek, hogy Sátán dühét féken
tartásák, nehogy keresztelje Istennek terveit.
Isten él és uralkodik. Ő irányítja a minden-
ség sorsát. Katonái törjenek győztesen előre.
Uralkodják tökéletes egység soraikban. Ők
döntsék el a csata sorsát. Az Ur mint győz-
tes vezér száll érettségük sikra. Hassa hát át
az evangélium üzenete gyülekezeteinket s buz-
dítsa azokat egy világraszóló munka végzé-
sére.» Ugyanott VII. köt. 14. old.

«Oly szomorú idők következnek be ránk,
aminőt még nem láttunk s hogy ezen idő-
ket elviselhessük, oly tapasztalatokra van szük-
ségünk, amelyeknek megszerzésére túl restek
vagyunk. Gyakran történik meg, hogy a szo-
moruság képzeletben sokkal nagyobb, mint a
valóságban. Ez azonban nem áll arra a vál-
ságra nézve, amely mielőttünk áll. Még a

legélénkebb képzelet sem képes az előttünk
álló tűzpróba nagyságát felfogni. A megpróbál-
tatás eme nagy napján minden egyes lélek-
nek magáért kell Isten előtt megjelenni.»
A nagy küzdelem 704. old.

«A keresztyén hívőknek komolyan kellene
ezen nagy eseményekre készülődni, amelyek
csakhamar ijesztő és meglepő módon törnek
a világra. Ez a készülődés pedig álljon abból,
hogy szorgalmasan és buzgón tanulmányozzák
Isten szent ígését és életüket összhangba hoz-
zák annak előírásaival . . . Isten azt kívánja,
hogy egy lelki ébredésen és reformáción men-
jünk keresztül.» Prophets and Kings, 626. old.

«A gyökeres reformáció ideje immár elér-
kezett. Ha majd ezen reformáció közöttünk
tapasztalható léssen, az imának lelke hat át
minden egyes hívőt s ez a lélek számúzi a
gyülekezet kebeléből az egyenletlenségnek és vi-
szálykodásnak szellemét. Egymáshoz vonzódnak
olyanok is, akik még nem éltek keresztyéni
közösségben . . . Végleg ledöntetnek azok a
korlátok, amelyek hívőt hívőtől elválasztanak
és Istennek szolgálói egyöntetűen szólnak. Is-
ten együtt dolgozik szolgálóival.» Biz. VIII. köt.
251. old.

«Isten azt kívánja, hogy egy lelki ébredé-
sen és egy lelki reformáción menjünk ke-
resztül . . . Egy oly reformációnak kell végbe-
menni, amelyet Istennek szentlelke vezérel.
Az ébredés és reformáció két teljesen külön-
böző dolog. Az ébredés a lelki élet megújho-
dását jelenti, a szív és lélek erőinek életre-
kelését, a lelki halálból való feltámadást.
A reformáció ellenben az újra helyreállítást,
az elméleteknek és szokásoknak megváltozta-
tását . . . Végezze a lelkiébredés és a refor-
máció is a nekik kijelölt feladatot.» Special
Testimony 1905.

Felhívás az aratási hálaadó munkára.

Az adventi mozgalom egy terebélyes fához
hasonlít, melynek ágai a különböző osztályok.
Az ágak különböznek egymástól, de abban
valamennyien hasonlítanak egymáshoz, hogy

gyümölcsöt hoznak: a Krisztusnak megnyert
lelkeket. A sokféle munka között egyetlen oly
fontosat sem találunk, mint az aratási hála-
adás munkáját.

E munka egy álommal kezdődött, melyet Isten 1907-ben egyik testvérünknek adott. A kicsi kezdet ma már óriási arányokat öltött. Az európai divízió területén folyó missziómunka fenntartásához szükséges pénzösszegnek több mint a fele aratási hálaadó munkából folyik be.

A legutóbbi két telet afrikai misszióállomásainkon töltöttem. Ezen missziók kitünő munkát végeznek a sötét világrészben. A bennszülöttek százai fogadják el általuk Jézust. Csakhogy ma már kétszerannyi misszionáriusra van szükségünk s kétszerannyi pénzre, hogy a misszionáriusokat és a nagy munkát fenntarthassuk.

Afrika bennszülöttei imádkoznak minden egyes

lélekért, aki az aratási hálaadás munkájában részt vesz. E helyen is köszönetet mondok a divízió nevében egyesületi elöljáróinknak, hűséges kiadóhivatalainknak és minden egyes buzgó léleknek, aki az aratási hálaadás munkájában részt vett.

Csakhogy, kedves testvéreim, a missziónak még többre van szüksége! *Afrikának százmillió bennszülöttje kiált hozzánk segítségért. Feszítsük meg minden erőnket, hogy Istenünk segítségével ez évben még eredményesebbé tegyük az aratási hálaadás munkáját, mint amily az az előző években volt!*

Christian L. H.

Segélykérés a missziófrontról.

Még abban az időben, midőn az Üdvözítő az emberek közt járt, történt, hogy néhány görög érkezett Jeruzsálembe az ünnepre, hogy ott Istent imádják. Szerettek volna személyesen megismerkedni a messiással, akiről már hallottak. Ezért a következő kéréssel fordultak Jézushoz: «Jézust szeretnénk látni!»

Minden országban s minden korszakban voltak oly emberek, akik a sötétségből a világosságra sóvárogtak, amely szívüket kielégíthetik. Ezek önkéntelenül is megismételték az evangéliumbeli görögök kiáltását. Manapság is de sok lélek szívében él ez a kívánság a pogány országokban. E lelkek megundorodtak a letűnt korok babonáitól s valami szebb, jobb és igazabb után sóvárognak, ami örömmel és békeséggel töltené el szívüket, melyben idáig a legsötétebb babona honolt.

Épen most értesültünk a többek között arról, hogy Eritreában, ebben az Abesszinia melletti keletafrikai olasz tartományban, különösen Tagrai városkában s a környékén általános lelki ébredés észlelhető a lakosság között. Számos lélek tépi szét a pogány szokásoknak és hagyományoknak láncait, melyek születésük óta lelki rabszolgaságra kényszerítették őket. Nemrég Azmarába, a tartomány fővárosába

utaztak közülük többen, hogy ott Jézus felől közelebbit és többet halljanak. Ámde amit az ottani misszióállomásokon hallottak, nem nagyon elégtette ki őket.

Tehát tovább kerestek. Így ismerkedtek meg két bennszülött testvérünkkel. Ezek meghívták őket misszióállomásunkra, ahol bibliai oktatást nyertek. Az igazság mély benyomást gyakorolt szívükre. Örömmel és hálával telt szívvel tértek vissza hazájukba, ahova a legszívélyesebb módon hívtak meg bennünket.

Madagaszkár szigetén is nagy érdeklődéssel viseltetik több bennszülött lelkész igazságaink és gyülekezeteink iránt. Néhány hónappal ezelőtt egy testvérünk felesége kíséretében üzleti útján Madagaszkár szigetére érkezett. Tananarivóba, a sziget fővárosába mentek és egy szállodában béreltek lakást. Midőn a lelkészek tudomást szereztek arról, hogy hetednapú adventisták érkeztek városukba, azonnal meglátogatták őket szállóbeli lakásukon, ahol tizen közülük rendszeres bibliaórákat vettek. Ezen lelkészek, több más bennszülött lélekkel egyetemben nagyon komolyan kérnek bennünket, hogy Madagaszkár szigetére egy misszionáriust küldjünk.

Annyi bizonyos, hogy ezen emberektől nem

vonhatjuk meg azt az istenadta kiváltságot, hogy az utolsó kegyelmi üzenetet minden áldásával egyetemben elfogadhassák.

Reméljük, hogy ez évi aratási hálaadó munkánk eredményeképpen még az idén

1. megkezdjük a munkát Madagaszkár szigetén,

2. sok hozzánk hatoló segélykiáltásra felelhetünk,

3. bennszülött tanítóink számát a szükséghez képest megnövelhetjük,

4. nevelési munkánkat megjavíthatjuk,

5. kézműipari üzemeinket tökéletesebben felszerelhetjük,

6. s orvosokat küldhetünk ki Abessziniába és Perziába.

Reméljük és meg vagyunk róla győződve,

hogy ezen külmisziói tevékenységünk folytán semmiféle megrázkódtatás sem éri hazai gyülekezeteinket és munkánkat. Vajjon elég erősek vagyunk-e ezen feladatok elvégzésére? Mesterünk parancsa így hangzik: «Menjete ki széles e világba!» Ha a ránk bizott nagy munkát még ezen nemzedék napjaiban akarjuk befejezni, sokkal gyorsabban kell előrehaladnunk, mint eddig tettük.

Irányítsuk lelki tekintetünket a külföldi területeken folyó lélekmentő munkára, dolgozzunk, imádkozzunk és adakozzunk.

Isten legyen segítségünkre, hogy faladatainkat hűséggel végezhessük el!

Read W. E.

az europ. külmisz. titkára

A gyanu és gáncsoskodásról.

Végtelen fáj, hogy kénytelen vagyok megvallani, hogy gyülekezeti tagjaink között sokan vannak, akik nem tudják féken tartani nyelvüket. Vannak oly hazug nyelvek, akikre nézve kéjes örömmel szolgál az egyenlenség szítása. Vannak, akik nagy titkon végzik aknamunkájukat. Egyszer csak egy pletyka támad, azonnal vannak emberek, akik tolatkodó módon oly dolgokba avatkoznak, amelyekhez semmi közük sincsen s azonnal készen vannak az embertársaik feletti ítéllettel.

A pletykálkodók között vannak kíváncsiak, akiket az irigység vezet, vagy akik gyűlölettel viseltetnek azok iránt, akiket az Ur arra szemelt ki, hogy őket bűneikért megdorgálják. Az ily összeférhetetlen elemek mind munkában vannak ilyenkor. Egyesek szép titokban tudják tartani valódi szándékaikat, mások ellenben égnék a vágytól, hogy minden rosszat kipakkoljanak, amit embertársaikról csak tudnak, vagy amit rosszakaratulag róluk sejtjenek.

Látám, hogy serény munkában van az önzés szelleme, amely az igazságot hazugsággá, a jót rosszá, az ártatlanságot bűnné változtatja át. Sátán ujjong azoknak szomorú állapotán, akik magukat Isten népének nevezik.

Köztük sokan vannak, akik saját lelküket el hanyagolják s mégis örömmel köszöntenek minden oly alkalmat, midőn valakit bírálhatnak és kárhoztathatnak. Mindnyájukban találhatók jellembeli hibák s ezért nem nehéz oly hibákat találni, melyeket a rosszakarát hátrányosan magyarázhat.

Az önmaguk által kinevezett ítélőbirák így szólanak: «Oh, ami kezünkben tények vannak, amelyek ellen védekezni nem tudnak s amelyekből nem tudják magukat tisztára mosni.» S várnak addig, amíg végül egy kedvező alkalom kínálkozik s kiesőmagolhatják ujságaitkat és csemegéjüket, amely oly kedves a kíváncsi füleknek.

Vannak beképzelt emberek, akik csak magukat tekintik tökéletes lőnyeknek, de embertársaikban azonnal felfedezik a hibákat. Ezek állandóan azon veszélyben vannak, hogy úgy magukat, mint embertársaikat is megcsalják. Felkapják egyeseknek véletlen elejtett szavait s nem gondolják meg, hogy az ember néha hirtelen és kellő meggondolás nélkül ejtethet ki oly szavakat, amelyek valódi érzületét és gondolkodásmódját egyáltalán nem fejezik ki.

Ily meggondolatlanul elejtett kijelentéseket azután Sátán nagyító üvegén nézik, annyi-

szor megismétlik, míg végül a szunyogból elefánt s a vakondtúrásból egy magas hegy lesz. Ám azok az emberek, akik másokról rosszat szeretnek beszélni, Istentől elszakadnak és Sátán kísértéseinek céltáblájává lesznek. Az illetők nem is sejtik, hogy mily ereje és hatása lehet könnyelmű szavaiknak. Miközben mások tévedéseit kárhoztatják, ők maguk sokkal nagyobb hibákat és helytelenségeket követnek el, amelyeket azonban egészen másképp bírálnak el. Első és legszentebb kötelességünk lenne egyenlő mértékkel mérni embertársainknak.

Nemde fennáll a «szeretet törvénye» (Példb. 31, 26. héber eredeti szöveg) melyet minden embernek meg kellene tartani? Vajjon fel-

hatalmazta-e Isten a keresztyéneket, hogy egymást bírálják és elítéljék? Vajjon becsületes dolog-e a barátság örve alatt egyes meggon- dolatlan kijelentéseket csálni embertársaink ajkára s azután ezen kijelentéseket ellenük felhasználni? Vajjon a keresztyéni szeretethez tartozik-e, minden oly hirt felkapni, amely felebarátunk jellemére hátrányos világot vet- het s annak örülni, hogy valakinek árthatunk?

Sátán örül annak, ha Krisztus valamely követőjét megsebezheti, ő a «testvérek vádo- lója». Jel. 12, 10. Vajjon helyénvaló-e, ha keresztyének is segítőtársaiul szegődnek?

Isten szeme mindent lát, Isten jól látja mindegyikünknek hibáját, jól látja, mily szen- vedélyek uralkodnak lelkünkön. És mégis türe-

A

JÓ EGÉSZSÉG NAPTÁRA

10,000 PÉLDÁNYBAN KÉPEZI IDEI
ARATÁSI HÁLAMUNKÁNK ANYAGÁT.

1924 NOVEMBER—DECEMBER

lemmel van hibáinkkal szemben és részvételt viseltetik gyengeségeink iránt. Azt kívánja, hogy népe is a hosszantűrés és belátás lelkétől vezettesse magát. Igaz keresztyének soha sen örvendenek annak, hogy mások hibáit és gyengéit leleplezhetik. Figyelmüket elteredik minden rossztól, minden csunyától és csak a szépre és kedvesre irányítják. A kritizálás és a kárhoztatás minden igaz keresztyének fáj.

Mindig voltak oly férfiak és nők, akik az igazságot felismerték ugyan, de életüket még sem vetették alá annak megszentelő befolyásának. Mindig voltak emberek, akik hűtlenek voltak, de akik emellett megcsalták magukat és makacsul megmaradtak a bűnben. Életükben, viselkedésükben és jellemükben csak hi-

telenséget látunk s ezen baj rákhoz hasonlóan folytonosan terjed.

Oh mennyivel egészségesebb állapotok uralkodnának ma már a gyülekezetben, ha az összes keresztyének arra használnák fel kutatási képességüket, hogy saját hibáikat felfedezzék és eltávolítsák.

Egyesek csak addig becsületesek, amíg ezáltal semmit sem veszítenek. Mikor azonban azt tapasztalják, hogy a becsületeség jövedelmezőbb dolog, többé nem gondolnak rá, hogy becsületesek legyenek. Ámde ugyanazon kedélyben nem lakhatik együtt a becsületeség és őszinteség. Idővel teljesen el kell tűnni a becsületeségnek és helyét el kell foglalni a becsületeségnek és őszinteségnek, vagy pedig

a becsületesség adja át helyét teljesen a becs-
telenségnek, ha a hamisságot és hazugságot
ápoljuk keblünkben.

A kettő nem fér meg együtt. Semmi kö-
zösségük sincsen. Az egyik Báál prófétája, a
másik pedig Isten igaz prófétája. Isten tet-
széssel tekint majd a becsületesekre, az őszin-

tékre és igazakra azon a napon, melyen drága-
köveit egybegyűjti. A jó angyalok azzal van-
nak elfoglalva, hogy koronákat fonjanak szá-
mukra s ezen csillagok koszoruzta koronák
ragyogó fénnel sugározzák vissza azt a fé-
nyességet, amely Isten királyiszeréről rájuk
ragyog.
White E. G.

„Tábitha.“

«Joppében vala egy nótanítvány, ki gazdag
vala jócselekedetekben» Csel. 9, 36.

Tábitha, ez a név úgy fűződik Péter apostol
névéhez, mint Mária neve Jézus Krisztuséhoz.

Ahol a Krisztus Jézusról szóló Evangélium
hirdettetik, megemlíttetik az a név is, mely-
nek tulajdonosa igaz, mély bűnbánatát csele-
kedettel bizonyítja. Máté 26, 13.

Ahol az alakulóban lévő keresztyén gyüle-
kezetek sorsa hirdettetik, onnan nem marad
el az a név sem, melynek tulajdonosa igaz,
lélekbeni megtérését jócselekedetekkel igazolta.

Amaz cselekedete folytán elnyerte azt, ami
után szive titkon sóvárgott, de bűneinek sú-
lyos voltát érezve kérni nem merte, s így
csak magát a porig alázva bűnbánó lélekkel
cselekedte a megigazulás művét, Jézus pedig,
aki a sziveket és a veséket vizsgálja, megér-
tetta őt és bocsánatát eme szavakkal adta
ajándékára: «Megbocsáttattak a te bűneid, eredj
el békességgel,» Lukács 7, 48, 50.

Emez, ki testvéreihez való szeretetét, mely a
megtérésnek elvitázhatatlan jele, jócselekede-
tekkel bizonyította, többet nyert: feltámadott!

Tábitha mint hívó asszony halt meg s így
meghalt sok más is, kiket hittestvéreik, vér-
rokonaik megsiratva a szokásos kegyelet sze-
rint adtak át az anyaföldnek a feltámadás
hajnaláig. Egyiknek sem jutott azonban eszébe,
hogy a zord haláltól áldozatát visszakövetelje.

Tábitha halálánál pedig szivükben megkese-
redve fordulnak az «Isten emberé»-hez. Nem
mondanak ők Péternek sokat, annál beszé-
desebbek azonban az elhalt «jócselekedetei.»
Itt egy szegény testvérnő emeli fájdalom-teli
tekintetét az apostolra, ki a ruhák szemlélése
közben ezeket olvashatja arcáról: «Tőle kap-

tam, nyomorúságtól mentett meg, éhségemet
csillapította», amott egy egy árvánhagyott
gyermek szeméből mintha a rémület ezeket a
szavakat diktálná: «Ki viseli gondomat, ki
melenget, kinek panaszkodom ezután?»

Mindezeknek látására az Isten embere fel-
gerjede az ő szívében és azt az erőt veszi
igénybe, melyet egyedül az Isten fia, az élet
és halál hatalmas Ura hozott a földre és fel-
támasztá Tábithát . . . !

Ne féljeteK szegény gyermekek . . . s ti, kik
magatokkal szemben erőteleneK, teheteleneK
vagytok, ne sirjatok, jóltevők im újra köz-
tetek van!

Te, pedig Tábitha folytasd a könyörületesség
szép művét tovább, ne félj, Isten látta mit
cselekedtél és a végítéletnél újra megnézegeti
a ruhákat, melyeket készítettél, újra megszá-
málja a könnyeket, melyeket letöröltél s a
sóhajokat, melyeket enyhítettél és kimondja
az ítéletet, mely így hangzik: «Örökélet!»

Az első keresztyén gyülekezet sorsa pedig
megismétlődik az utolsó időben. Az evangélium
mindinkább terjed, a gyülekezetek nevekednek,
ezzel kapcsolatban szaporodnak azonban azok-
nak nevei is, kik önmagukkal teheteleneK,
kik árvák, elhagyatottak, de kik Krisztus ígé-
rete szerint számítanak az örökéletre és velünk,
az épek, a tehetségesek csoportjával igyekez-
nek haladni. És mi vajjon elhagyjuk, leti-
porjuk őket? Ha ilyenek szaporodnak köztünk,
nem kell e, hogy a Tábithák is szaporodjanak?
Nem volna e dicső, keresztyéni, ha minden
gyülekezetben nem egy, öt, hat, tiz, tizenöt
Tábitha munkálkodna azon, hogy a nyomort
enyhítse, a könnyeket, melyek a mennyben
számon tartatnak, törülgesse?

zel két éve, hogy a Budapest I. gyülekezet «Tábitha Egylete» megalakult. Az első nehézségek, melyek ily alapítványnál rendszeresen jelentkeznek, Isten segédelméből legyőzettek. Most mindinkább gyarapodnak a hálás pillantások, a néma köszönő kézszorítások, melyeket hisszük, lát az Ur és az ítéletnél javunkra ir!

Zászlónkra két nevet himeztünk: «Mária-Tábitha.» E két név csodás varázsa ragad

magával, mikor igaz bűnbánatra és az ebből virágillatként áradó könyörületességre igyekszünk!

Azért keresünk titeket, Krisztus nótanítványai, Máriák-Tábithák, keljetek fel, akárhol, akármilyen életkörülmények közt vagytok, keljetek fel és forrjatok egybe velünk, mert a bűnbánat és könyörületesség jutalma örökélet!
L. E.

Az életmentő köpeny.

Isten azt szeretné, ha gyermekei boldogok lennének a jelenvaló megváltás igazságában. Isten betakarta gyermekeit a menny védő köpenyébe, hogy mostantól fogva mindörökké megóvja őket az ellenség gyilkától. «A ti életeket elrejtetett Krisztussal Istenben.» Ennél fenségesebb ígéretet nem adhatott volna nekünk az Ur.

A spanyol kormány egy ízben halálra ítelt egy amerikai születésű angol állampolgárt. Midőn a két állam követsége tudomást szerzett a dolgról, figyelmeztették a spanyol kormányt, hogy nincs joga ahhoz, hogy idegen állam polgárát kivégeztesse.

A figyelmeztetés azonban mit sem használt. A kivégzés napját kitűzték s a szegény elíteltet már a vesztőhelyre vezették. Az amerikai és angol követek midőn látták, hogy

ismételt tiltakozásukkal sem érnek célt, oda léptek az elítélthez, saját zászlóikat elővették s miután teljesen beléje takarták az elíteltet, így szóltak a spanyol hatóság embereihez: «Most löjjetek, ha akartok és sértsétek meg azt a két államot, amely a két zászló mögött áll.»

Talán felesleges mondanunk, hogy a halálra ítelt életben maradt s azonnal visszanyerte szabadságát.

Ugyanigy van ez Isten gyermekeivel is. Immanuel fejedelem zászlaja van kiterjesztve gyülekezete felett s mindnyájan rejtve vagyunk Krisztussal Istenben. Legyünk ezért boldogok azon meggyőződésben, hogy Isten óv bennünket az ellenség támadásától s végül örökre befogad bennünket országába.

A munka befejezése.

„Nékem cselekednem kell, . . .
amíg nappal van.” János 9. 4.

Az a legmagasabb cél, amely a harmadik angyal üzenet, minden egyes hívőnek szívének lelkeseződéssel tölti el; a munka befejezése. Hogy a célt elérhessük, azért imádkoztunk és fáradoztunk már számos éven át. A legparányibb bizonytalanságnak sem szabad elhomályosítani azt a reményt, amely Isten minden egyes gyermekének szívében él. Hitünknek horgonya az Üdvözítőnek ama kijelentése, amelyet 1900 évvel ezelőtt tanítványaihoz intézett:

«Hirdettetik majd Isten országának ez az evangéliuma az egész világon, bizonyságul minden népnek akkor jó el a vég.»

A munka befejezése! Ennél fontosabb feladatot nem ismernek jelenleg a hetednap adventisták. Ez az egyetlen és legnagyobb feladat, amely az emberiség történetének jelen korszakában élénk mered s amelynek nagysága már magába véve is hatalmas felszólítás arra, hogy e feladat elől ki ne térjünk, hanem azt komoly kutatás és figyelem tárgyává tegyük.

Üzenet az egész világnak.

Isten egy oly üzenetet bizott ránk, amely az egész világnak szól. Ezen üzenet folytonos terjedését sem országhatárok, sem faji különbségek nem akadályozhatják. Ennek az üzenetnek el kell hatolni az összes népekhez, nemzetekhez, nyelvekhez és ágazatokhoz. Ez az üzenet a leghathatósabb ellenszer az ellenség csalása ellen, ez léssen végleges megoldása a világ összes megoldatlan kérdéseinek.

Egyetlen egyéb üzenet sem elégítheti ki egy oly lélek vágyakozását és sóvárgását, amely egy jobb és igazabb élet után vágyakozik. Évről évre gyarapodnak a hitvallomások. Mindig több és több hitfelekezettel találkozunk. S az élet tengerén vihártól hányatott léleknek a legbiztosabb horgony mindvégig a harmadik angyali üzenet léssen.

Ezen üzenetnek a hirdetését egy külön népre bizta Isten s azt kívánja, hogy azok a férfiak és nők, akik ezen népet képezik, oly eszközök legyenek az ő kezében, amelyek által az igazság üzenete elhat a föld legtávolabbi határaitra is.

«Bizonyos tekintetben a hetednapú adventisták nem mások, mint a világ éjjeli őrei és fáklyahordozói. Őket bizta meg Isten azzal, hogy a veszendőbe menő világgal intő üzenetét közöljék. Csodás világosság ragyog feljükk Isten szavából. Egy ünnepélyesen nagyfontosságú munkát bizott rájuk Isten, az első, a második, a harmadik angyal üzeneteinek hirdetését. Nincs a világon oly munka, vagy oly feladat, amely fontosság tekintetében ehhez hasonlítana. Azért vigyáznunk is kell azután, nehogy figyelmük elterelődjék ezen magasztos dolgról.

Oly ünnepélyes igazságok hirdeteése bizott ránk, aminőket Isten még hálándó emberekre soha sem bizott. Ezen igazságokat kell az egész világnak hirdetniünk. Isten azt akarja, hogy az egész világ figyelmeztessék és megintessék, legyen ezért kötelességtudó és hűség Istennek népe!» Bizonyosságok, II. kötet 29. old.

Ezen kijelentésekből látjuk, hogy minden olyan lélek, aki a harmadik angyali üzenetben hisz, egy nagyfontosságú helyet foglal el az üzenet hirdetésében. Ezen nagy munkában

minden egyes lélekre szüksége van, egy lelket sem lehet nélkülözni s ezért minden olyan lélek számára kell egy működési teret biztosítani, aki Krisztus nevét viseli. Csakis ily módon lehetséges a nagy munkát befejezni.

«Isten munkája mindaddig nem nyer befejezést a földön, amig gyülekezeteink összes tagjai komoly és buzgó munkára fel nem kerekednek, hogy mindnyájan ép oly odaadással vegyék ki részüket a nagy munkából mint akár a prédikátorok, vagy a gyülekezeti tisztviselők.» Az evangélium szolgálai 311. old.

Ha majd ezen üzenet minden népnek, ágazatnak és nyelvnek hirdettetett, Isten munkája befejezést nyer a földön és Krisztus újra megjelenik dicsőségben. Ha tehát a nagy munka mindaddig nem fejeztetik be s Krisztus mindaddig nem jelenik meg, amig a gyülekezet tagjai komoly és buzgó munkára fel nem kerekednek, a végnek s Krisztus dicsőséges megjelenésének elhalasztásáért nagy mértékben a gyülekezet tagjait terheli a felelősség.

Az alábbi bizonyosság eléggé mutatja, hogy a nagy munka azonnal befejeztetnék, ha a gyülekezeti tagok összefognának közös tevékenységre:

«Ha közületek mindenki egy élő misszió-náriussá válna, akkor a jelenkorak szülő üzenet gyorsan elterjedne minden nép, nyelv és nemzet között a föld minden országában.» Biz. VI. köt. 438. old.

Minden egyes szombatos, aki igaz szívvel szereti az Urat, sováran vágyakozik azon idő után, midőn a nagy munka befejeztetik, a nyugalom megkezdődik, midőn az uraknak Ura és királyoknak Királya megjelenik, hogy népét magához vegye a mennyei hajlékokba, ahol a bűn, a gond, a szenvedés, a fájdalom és halál többé nem szomoríthatják el Istennek népét.

Tevékenységük és magatartásuk árulja el, hogy mennyire vágyakoznak ezen idő elközeledte után. Hisz munkájuk és magatartásukkal siettetetik, vagy hátráltathatják ezen idő elérkezését. Oh mily végtelen felelősség nyugszik minden egyes gyülekezeti tagon! A veszendőbe menő lelkek megmentése érdekében folytatott isteni munka immár befejezéséhez közeledik s a szombattartók kisdud csapatáté az a legnagyobb kitüntetés és dicsőség, hogy ezen legmagasztosabb munkában Isten eszközei és segítőitársai lehetnek.

Kiadja a Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Nyomatott Advent-nyomda Budapest,
I., Németsülgyi út 12.